

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Afgørelse i sag 1764/2003/ELB - Zamítnutí přístupu ke zprávě o auditu - 2

Rozhodnutí

Případ 1764/2003/ELB - Otevřeno dne 20/10/2003 - Rozhodnutí ze dne 12/01/2006

Stěžovatel požádal Komisi, aby mu poskytla přístup ke zprávě o auditu týkající se Nigeru. Získal pouze částečný přístup k dokumentu (k výňatkům z vnitrostátních právních předpisů).

Stěžovatel tvrdil, že odmítnutím přístupu ke zbývajícím částem zprávy o auditu Komise nedodržela nařízení 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům [1]. Tvrdil, že tento dokument by mu měl být zpřístupněn.

Komise argumentovala tím, že zamítnutí přístupu ke zbývajícím částem zprávy o auditu je opodstatněné, jelikož zveřejnění by ohrozilo ochranu účelu auditů a ochranu veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy. Kromě toho se na oddíly obsahující osobní údaje vztahovala další výjimka ve smyslu nařízení 1049/2001.

Veřejný ochránce práv navrhl smírné řešení s přihlédnutím k tomu, že vzhledem k výjimce týkající se ochrany účelu auditů Komise neprokázala oprávněnost omezit přístup veřejnosti ke zprávě o auditu na základě této výjimky, a pokud jde o ochranu veřejného zájmu v souvislosti s mezinárodními vztahy, neodůvodnila náležitě své zamítnutí zveřejnit ty části zprávy, jejichž zveřejnění sama připustila. Doporučil tudíž, aby Komise zvažila zpřístupnění těch částí zprávy, jejichž zveřejnění sama navrhla.

Ačkoli Komise souhlasila se zpřístupněním části dokumentu, stěžovatel zdůraznil, že materiál, který byl vyškrtnut, představoval v podstatě veškerý zásadní obsah zprávy o auditu.

Veřejný ochránce práv konstatoval, že Komise má rozsáhlé pravomoci, pokud jde o rozhodnutí o zamítnutí přístupu na základě ochrany veřejného zájmu v souvislosti s mezinárodními vztahy. V důsledku toho je rozsah přezkumu veřejného ochránce práv v této souvislosti omezen na ověření toho, zda byly dodrženy procesní předpisy a povinnost uvést důvody, zda byly skutečnosti uvedeny přesně a zda nedošlo k zjevné chybě při posuzování nebo zneužití

pravomoci. Pokud jde o povinnost uvést důvody, připomněl veřejný ochránce práv, že ačkoli je na každé dotčené instituci, aby doložila, že se na dokumenty, o jejichž zpřístupnění se usiluje, skutečně vztahují výjimky uvedené v nařízení 1049/2001, nemusí být možné uvést příčiny odůvodňující potřebu utajení u každého jednotlivého dokumentu bez zveřejnění jeho obsahu, čímž výjimka ztratí svůj skutečný účel.

Veřejný ochránce práv konstatoval, že zpráva se týká hloubkového auditu správy Nigeru. Dále uvedl, že podle názoru Komise by plné zveřejnění požadovaného dokumentu mohlo vést ke zhoršení jejích vztahů s Nigerem. Zjistil, že Komise jasně vysvětlila své napadnuté zamítnutí a že toto vysvětlení, třebaže bylo stručné, bylo dostačující s ohledem na skutečnost, že uvedení dalších informací, zejména odkazů na obsah příslušného dokumentu, by negovalo účel výjimky, o níž se opíralo. Veřejný ochránce práv dále zjistil, že napadnuté rozhodnutí nebylo nepříznivě ovlivněno zjevným chybným posouzením, pokud jde o ochranu veřejných zájmů v souvislosti s mezinárodními vztahy. Dospěl k závěru, že v souvislosti s napadnutým zamítnutím Komise poskytnout přístup k částem zprávy o auditu, který požadoval stěžovatel, nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu.

Stěžovatel rovněž tvrdil, že evidence dokumentů Komise je neúplná, protože při jejím prohledávání našel pouze dva dokumenty týkající se auditu.

Komise původně rozhodla, že její evidence dokumentů by měla obsahovat odkazy na dokumenty, které se zásadně týkají její legislativní činnosti. Rozsah evidence se měl postupně rozšiřovat. Ve snaze vyhovět stěžovateli rozhodla Komise o vytvoření seznamu dokumentů, které vlastní v souvislosti s tímto auditem.

Veřejný ochránce práv poznamenal, že správné finanční řízení je předmětem velkého zájmu veřejnosti a že zprávy o auditu jsou cennými zdroji informací o způsobu, jakým jsou finanční prostředky Společenství využívány. Zásady řádné správy tak vyžadují, aby zprávy o auditu a příslušné dokumenty, které Komise vlastní, měly v uspořádání evidence dokumentů vysokou prioritu. Veřejný ochránce práv poznamenal, že Komise k obsahu své evidence měla pouze obecné poznámky, které nemohou dostatečně vyřešit nedostatky, na něž poukázal stěžovatel. Veřejný ochránce práv zjistil, že evidence dokumentů Komise je nedostatečná, pokud jde o dokumenty týkající se dotyčného auditu. To bylo případem nesprávného úředního postupu. Veřejný ochránce práv učinil kritickou poznámku.

[1] Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise, Úř. věst. 2001 L 145, s. 43.

Ve Štrasburku dne 12. ledna 2006
Vážený pane M.,

Ve dnech 20. září a 23. září 2003 jste evropskému veřejnému ochránci práv podal stížnost na Evropskou komisi týkající se jejího odepření přístupu k dokumentu s názvem „*Audit des fonds*”

de contrepartie de l'appui à l'ajustement structurel en République du Niger – rapport final juin 2001 et janvier 2002 “ a dalším souvisejícím dokumentům.

Dne 20. října 2003 jsem předal stížnost předsedovi Komise. Dne 17. října 2003 jste mi zaslal doplňující informace, které jsem předal Komisi dne 12. listopadu 2003. Komise zaslala své stanovisko dne 30. ledna 2004. Předal jsem Vám jej spolu s výzvou k vyjádření, kterou jste zaslal dne 25. února 2004. Dne 19. května 2004 jsem požádal Komisi o další informace. Komise požádala o prodloužení lhůty pro odpověď a dne 5. srpna 2004 zaslala své doplňující připomínky. Předal jsem Vám je s výzvou k vyjádření, kterou jste zaslal dne 6. října 2004.

Dne 28. února 2005 jsem Komisi předložil návrh smírného řešení a téhož dne jsem vám zaslal kopii svého dopisu Komisi. Komise zaslala svou odpověď dne 13. června 2005. Dne 25. července 2005 a 29. září 2005 Vás moje útvary kontaktovaly e-mailem a vyzvaly vás, abyste je informovali, zda se domníváte, že bylo dosaženo přátelského řešení. Vzhledem k tomu, že od Vás nebyla obdržena žádná odpověď, předal jsem Vám odpověď Komise s výzvou k vyjádření, kterou jste zaslal dne 14. října 2005.

Kontaktovali jste mé útvary, abyste získali informace o pokroku ve Vaší stížnosti ve dnech 10. května 2005 a 14. července 2005.

Nyní píšu, abych vám sdělil výsledky dotazů, které byly provedeny.

KE STÍŽNOSTI

Podle stěžovatele jsou relevantní skutečnosti v souhrnu následující:

Dne 6. června 2003 stěžovatel zaslal Komisi žádost o přístup k dokumentu s názvem „*Audit des fonds de contrepartie de l'appui à l'ajustement structurel en République du Niger – Rapport final juin 2001 et janvier 2002* “ (dále jen „zpráva o auditu“), jakož i k dalším relevantním dokumentům.

Dne 9. července 2003 mu Komise (Úřad pro spolupráci EuropeAid) odepřela přístup.

Dne 17. července 2003 stěžovatel požádal o přezkoumání své žádosti a uvedl, že by uvítal seznam všech dokumentů Úřadu pro spolupráci EuropeAid, které byly zapsány do rejstříku dokumentů v souladu s článkem 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (1) (dále jen „nařízení 1049/2001“).

Dne 8. září 2003 potvrdil generální tajemník Komise odepření přístupu z důvodu, že zpřístupnění zprávy o auditu by ohrozilo ochranu cílů auditů, ochranu veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy Unie, a ochranu veřejného zájmu, pokud jde o soukromí a integritu jednotlivce. Generální tajemník však vysvětlil, že některé části dokumentu mohou být zveřejněny, tj. výňatky z vnitrostátních právních předpisů. Tyto části byly zaslány stěžovateli.

Stěžovatel zpochybnil rozhodnutí generálního tajemníka z následujících důvodů.

Odmítnutí Komise udělit stěžovateli přístup ukázalo, že se domnívá, že by neměly být zveřejněny žádné informace z žádných auditů podporovaných Komisí. Vzhledem k tomu, že audity byly primárním zdrojem informací o účinnosti a účelnosti činností Komise, toto odmítnutí omezilo schopnost veřejnosti shromažďovat informace nezbytné pro výkon její demokratické odpovědnosti. V jiných rozvinutých zemích, zejména v Kanadě, právní předpisy o přístupu veřejnosti k dokumentům takové vyloučení neumožňovaly.

Dotčený audit byl dokončen více než rok předtím, než se stěžovatel snažil získat přístup k němu. Bylo proto nepravděpodobné, že by informace o nich mohly být použity k podvrácení účelu auditů, kterému měla výjimka podle nařízení č. 1049/2001 zabránit. Kromě toho se nezdálo, že by pro účely auditu bylo škodlivé poskytovat informace týkající se hloubkové analýzy právní a správní situace v Nigeru. Uvolnění auditu pravděpodobně nepoškodí budoucí spolupráci s nigerskými orgány, neboť tato země obdržela pomoc v oblasti spolupráce, což je diskreční příspěvek EU. Dodržení auditního šetření bylo tedy podmínkou pro obdržení podpory. Stěžovatel uznal, že některé informace mohou být citlivé a neměly by být zveřejněny. Bylo však nepravděpodobné, že by zpráva obsahovala pouze informace, které by mohly poškodit jednotlivce a přimět je, aby se zdráhali spolupracovat s budoucími audity.

Bylo ve veřejném zájmu zjistit, zda audit odhalil obtíže při poskytování a správě rozvojové pomoci. Argument, že informace by neměly být poskytnuty, protože by mohly být použity v dobré víře nebo mimo kontext, který byl použit při zamítnutí potvrzující žádosti, byl v rozporu s duchem nařízení č. 1049/2001.

Profesionální auditorská společnost měla při své správě auditu zohlednit ochranu soukromí a bezúhonnosti jednotlivce. Bylo nepravděpodobné, že by všechny prvky auditu mohly být použity k přímé identifikaci jednotlivců.

Nejefektivnějším způsobem, jak zajistit, aby rozvojová pomoc EU nebyla zneužita, byla transparentnost správy a auditu. Existoval převažující veřejný zájem na zveřejňování informací založený na prioritě, kterou Evropská unie přidělila otevřenosti, odpovědnosti a transparentnosti. Kromě toho měla veřejnost prvořadý zájem na tom, aby věděla, jak jsou její prostředky vynakládány jejími státními zaměstnanci. Jakékoli zneužití rozvojové pomoci bylo přímou hrozbou pro přežití obyvatel Nigeru.

Výjimky předložené Komisí se nemohou vztahovat na všechny části zprávy o auditu. Na části týkající se zejména mandátu auditu, záležitostí týkajících se vlastní správy rozvojové pomoci úřadem EuropeAid nebo doporučení pro zlepšení správy rozvojové pomoci by se neměla vztahovat žádná výjimka.

Stěžovatel rovněž vnesl následující body.

Dotčený audit nebyl uveden v rejstříku dokumentů Komise. Stěžovatel provedl vyhledávání na

internetu podle doporučení generálního tajemníka a našel pouze dva dokumenty. Stěžovatel měl za to, že rejstřík je neúplný, což je v rozporu s nařízením 1049/2001. Tvrdil, že se Evropská unie vyhnula povinnosti zapisovat dokumenty do rejstříku a znemožnila občanům, aby věděli, jaké dokumenty si mají vyžádat. Podle stěžovatele bylo odmítnutí poskytnout stěžovateli seznam dokumentů porušením nařízení č. 1049/2001 a kodexu řádné správní praxe.

Generální tajemník Komise rovněž ve svém dopise ze dne 8. září 2003 uvedl, že „*zpráva o auditu byla zpřístupněna Evropskému účetnímu dvoru*“. Stěžovatel proto požádal Účetní dvůr, aby mu umožnil přístup ke zprávě o auditu. Dne 13. října 2003 Účetní dvůr odpověděl, že „*zdá se, že tento dokument nemá v držení*“. Stěžovatel se proto domníval, že jej generální tajemník uvedl v omyl.

Stručně řečeno, stěžovatel tvrdil, že Komise nedodržela nařízení č. 1049/2001, když mu odmítla poskytnout přístup ke zprávě o auditu a dalším souvisejícím dokumentům. Rovněž tvrdil, že rejstřík dokumentů Komise je neúplný. Stěžovatel tvrdil, že by měl dotčený dokument obdržet, jakož i seznam dokumentů souvisejících s tímto auditem. Uvedl také, že byl uveden v omyl generálním tajemníkem Komise, který napsal, že „*zpráva o auditu byla zpřístupněna Evropskému účetnímu dvoru*“.

ŠETŘENÍ

Stanovisko Komise

Stanovisko Komise lze shrnout následovně.

Dne 6. června 2003 stěžovatel zaslal generálnímu sekretariátu Komise žádost o přístup k dokumentu nebo dokumentům, pravděpodobně nezveřejněným, týkajícím se auditu rozpočtové pomoci EU vládě Nigeru.

Úřad EuropeAid odpověděl dne 9. července 2003 na původní žádost stěžovatele. Přístup k dotčené zprávě o auditu byl odepřen na základě několika výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001.

Ve své potvrzující žádosti ze dne 17. července 2003 stěžovatel zpochybnil použití výše uvedených výjimek a uvedl, že v každém případě existuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

Generální tajemník odpověděl na tuto potvrzující žádost dne 8. září 2003 o poskytnutí částečného přístupu. Uznal, že zveřejnění výňatků z vnitrostátních právních předpisů pravděpodobně nevyhoví žádosti stěžovatele. Bylo však provedeno posouzení, že na výňatky z vnitrostátních právních předpisů se nevztahuje žádná výjimka, a proto musely být zpřístupněny. Pokud jde o zbývající část zprávy o auditu, částečně potvrdil stanovisko úřadu EuropeAid a dospěl k závěru, že přístup musí být odepřen, neboť jeho zpřístupnění by ohrozilo ochranu cílů auditů a ochranu veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy. Dále uvedl, že na oddíly obsahující osobní údaje se vztahuje výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001. Bylo rovněž vysvětleno, že prostředky nápravy byly správně uvedeny v původní

odpovědi a že vyvážení zájmu s cílem zjistit, zda existuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění, se nevztahuje na výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 nařízení.

Generální tajemník ve své odpovědi na potvrzující žádost uvedl, že zpráva o auditu byla zpřístupněna Účetnímu dvoru a předsedovi Výboru pro rozpočtovou kontrolu Evropského parlamentu s cílem zajistit, aby využívání těchto finančních prostředků podléhalo nezávislé a demokratické kontrole. Skutečností bylo, že tato zpráva jim byla k dispozici na základě prosté žádosti, stejně jako jakákoli jiná zpráva o auditu využívání finančních prostředků EU. Formulaci „bylo dáno k dispozici“ bylo tedy třeba chápat jako „je k dispozici“. Komise uznala, že znění je nešťastné, protože jej lze vykládat tak, že „bylo zasláno“. Komise se omluvila za tuto nepřesnost, která v žádném případě neměla v úmyslu uvést stěžovatele v omyl.

Ochrana účelu auditů

Pokud jde o výklad čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 o ochraně účelu auditů, obecnou zásadou, kterou se nařízení řídí, bylo, že všechny dokumenty v držení Komise jsou přístupné veřejnosti, ledaže by jejich zpřístupnění ohrozilo některé veřejné a soukromé zájmy uvedené v článku 4 nařízení, v takovém případě se použila výjimka z této obecné zásady. Klíčovým prvkem vyřizování žádostí o přístup k dokumentům byl tedy test újmy, který musel být proveden případ od případu, aby bylo možné určit, zda by zpřístupnění požadovaných dokumentů ohrozilo některý ze zájmů uvedených v článku 4. Generální tajemník důkladně analyzoval zprávu o auditu s cílem posoudit, zda by zveřejnění poškodilo zájmy, které mají být chráněny, a do jaké míry by bylo možné poskytnout částečný přístup ke zprávě.

Účelem auditů bylo v tomto případě zachovat schopnost Komise provádět v budoucnu tento velmi citlivý a důkladný audit v Nigeru v širším kontextu rozvojové pomoci. Bylo zřejmé, že zprávy o auditu ze své podstaty pravděpodobněji než jiné kategorie dokumentů obsahují citlivé informace, jejichž zpřístupnění by ohrozilo zájmy, které mají být chráněny článkem 4 nařízení č. 1049/2001. Je pravda, že pomoc při spolupráci je zcela diskrečním příspěvkem Unie a že pokud nigerská vláda nechce spolupracovat s audity EU, není povinna pomoc přijmout. Komise se však domnívala, že účel těchto auditů je třeba vnímat v kontextu dlouhodobé angažovanosti vůči lidem v Nigeru a že se nejedná o zkreslování vztahů mezi EU a Nigerem. Vzhledem k citlivému obsahu této konkrétní zprávy o auditu (tj. její velmi podrobné úrovni konkrétních informací o auditu) by její zveřejnění porušilo legitimní očekávání důvěrnosti všech různých informátorů, kteří s auditorem důkladně spolupracovali. Komise měla za to, že zpřístupnění by tedy vedlo k situaci, kdy by informátoři nebyli ochotni spolupracovat. To by zase ohrozilo schopnost Komise provádět takové audity v budoucnu se stejnou přesností.

Ochrana veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy

Bylo správné uvést, že podpora řádné správy věcí veřejných a transparentnosti je v zájmu rozvojové pomoci EU a že podpora je poskytována pod podmínkou, že bude řádně využita a podrobena auditu. Na rozdíl od stěžovatele se však Komise domnívala, že těmto zájmům lépe slouží zachování vzájemné důvěry mezi oběma stranami, spíše než poskytnutím přístupu veřejnosti ke zprávě o auditu a porušením této důvěry. Tato rozvojová pomoc a tento druh hloubkového auditu správy Nigeru umožnily EU pomoci Nigeru identifikovat problémy, navrhnout řešení a vyvíjet tlak na zlepšení situace, pokud audit odhalil obtíže při poskytování a správě rozvojové pomoci.

Komise potvrdila, že s ohledem na úroveň podrobných a citlivých informací o auditu obsažených v tomto dokumentu se jedná o skutečnost, že pokud by byly tyto informace použity ve zlé víře nebo mimo kontext, mohly by zemi způsobit vážnou újmu.

Ochrana soukromí a integrity jednotlivce

Tvrzení, že generální tajemník přijal široký výklad této výjimky, je rovněž neopodstatněné, neboť ve své odpovědi na potvrzující žádost jasně uvedl, že se na příslušné části zprávy o auditu vztahuje tato výjimka. Bylo tedy běžnou praxí vyprázdnit tyto osobní údaje s cílem usnadnit částečný přístup ke zbytku dokumentu.

Převažující veřejný zájem

V souladu s bodem 2 odůvodnění nařízení 1049/2001 vždy existoval veřejný zájem na transparentnosti a zpřístupnění jakéhokoli dokumentu v držení veřejné správy. Stejně jako každý jiný režim přístupu k dokumentům však nařízení 1049/2001 stanovilo určité výjimky z tohoto pravidla.

Pokud by tedy obecný veřejný zájem na zpřístupnění automaticky představoval převažující veřejný zájem na zpřístupnění, byly by výjimky stanovené v článku 4 nařízení 1049/2001 zbaveny jakéhokoli významu.

Pokud jde o výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 a 3 nařízení 1049/2001, existuje možná další výjimka z výjimek, a sice existence převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění. Aby bylo možné určit, zda takový zájem existuje, musí být veřejný zájem na zpřístupnění dotčených dokumentů porovnáván se zájmy, které mají být chráněny výjimkami stanovenými v článku 4 nařízení. V tomto konkrétním případě byly uplatněné výjimky týkající se ochrany mezinárodních vztahů a ochrany soukromí a integrity jednotlivce povinné a nepodléhaly tomuto dalšímu testu vyváženosti zájmů.

Rejstřík a seznam dokumentů

Článek 11 nařízení č. 1049/2001 stanovil, že každý orgán poskytne veřejnosti přístup k rejstříku dokumentů. Neupřesnil však obsah těchto registrů. Rejstřík byl samozřejmě užitečným nástrojem, který občanům umožnil uplatnit jejich právo na přístup. Skutečnost, že dokument nebyl uveden v rejstřících, však nijak nevylučovala, aby žadatel požádal o tento dokument a získal k němu přístup.

Vzhledem k významu legislativních dokumentů, jak je definován v čl. 12 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, Komise rozhodla, že rejstřík dokumentů vytvořený na základě článku 11 nařízení by měl zpočátku obsahovat odkazy na dokumenty KOM, C a SEC předložené kolegiu, které se v zásadě týkají legislativní činnosti Komise. Rejstřík obsahoval všechny dokumenty spadající do těchto kategorií dokumentů od 1. ledna 2001. Rozsah rejstříku by se postupně rozšiřoval. V prvním kroku byly doplněny zápisy a pořady jednání ze zasedání Komise. Další rozšíření by následovala. Toto postupné prodloužení nebylo v rozporu s článkem 11 nařízení. Kromě toho vzhledem k decentralizované struktuře Komise a extrémně široké definici dokumentu, kterou nařízení stanovilo, by nikdy nemohl existovat vyčerpávající rejstřík dokumentů Komise. Je pravda, že při neexistenci taxativního rejstříku bylo pro občana obtížné vědět, jaké dokumenty si vyžádat, a tudíž formulovat žádost dostatečně přesným způsobem, který by orgánu umožnil identifikovat dokument, ledaže příslušné útvary Komise žalobkyni poskytly přiměřenou pomoc.

Úřad EuropeAid ve své odpovědi ze dne 9. července 2003 na původní žádost stěžovatele vysvětlil, že byl učiněn závěr, že se týká pouze zprávy o auditu. Pokud jde o toto posouzení, stěžovatel ve své potvrzující žádosti uvedl pouze následující odkaz: „*Doplňuji, že bych ocenil seznam všech dokumentů Úřadu pro spolupráci EuropeAid, které byly podle článku 11 nařízení č. 1049/2001 zapsány do rejstříku dokumentů.*“

Generální tajemník ve své odpovědi na potvrzující žádost uvedl, že rejstřík dokumentů Komise je elektronickou databází, která byla denně aktualizována, a že žádný takový seznam dokumentů nebyl do tohoto rejstříku zapsán úřadem EuropeAid. S odkazem na rejstřík a vysvětlením, jak v něm vyhledávat, byl stěžovatel vyzván, aby v rejstříku prohledal sám a podal zprávu generálnímu tajemníkovi, pokud najde dokumenty, které jsou předmětem zájmu. Komise by proto ráda zdůraznila skutečnost, že stěžovatel nikdy nepotvrdil svou žádost o přístup k jinému dokumentu, než je zpráva o auditu, a že v důsledku toho generální tajemník nakládal s žádostí správně a „*odmítl*“ stěžovateli poskytnout seznam dokumentů nebo jednat v rozporu s článkem 15 nařízení č. 1049/2001 nebo kodexem řádné správní praxe.

S cílem pomoci stěžovateli se však Komise rozhodla sestavit seznam dokumentů úřadu EuropeAid týkajících se dotčeného auditu a připojila tento seznam k tomuto stanovisku.

Připomínky stěžovatele

Stěžovatel ve svých připomínkách trval na své stížnosti a předložil následující další připomínky.

Stěžovatel se domníval, že Komise se ve svém stanovisku nezabývala věcnými otázkami, které vynesl.

Podle stěžovatele by argumenty předložené Komisí k vysvětlení, proč byla jeho žádost zamítnuta, pokud by byly přijaty, zajišťovaly plošnou ochranu auditních informací v rozporu s rozhodnutím Soudu ve věci T-194/94 *Carvell v. Rada* (2). Informace o možném protiprávním jednání v Evropské unii nebo v Nigeru při provádění těchto programů by byly vyňaty z veřejné kontroly. Taková situace byla zneužitím dohod z Cotonou, podle nichž měl tento program pomoci fungovat, jakož i porušením ducha a litery nařízení č. 1049/2001.

Pokud by správa programů diskreční podpory podléhala vynětí, bylo by obtížné pochopit, jak by mohl být zveřejněn jakýkoli dokument týkající se jakékoli mezinárodní záležitosti. Stěžovatel se odvolal na rozsudky Soudního dvora ve věci C-353/99 P, *Hautala v. Rada* (3) a ve věci C-353/01 *Olli Mattila v. Rada a Komise* (4). Poznamenal, že Komise běžně zveřejňovala mnohem citlivější informace o otázkách mezinárodních vztahů než jakýkoli dokument týkající se programů pomoci v Nigeru.

Bylo by rovněž v rozporu se správnou auditorskou praxí a řádným správním postupem, pokud by auditní informátoři byli skutečně zaručeni důvěrností, protože by mohlo být nezbytné, aby Komise předala zjištění auditu donucovacím orgánům za účelem dalšího vyšetřování a opatření. Stěžovatel požádal veřejného ochránce práv, aby rozhodl, že čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 nelze použít k odůvodnění odepření přístupu k tomuto dokumentu.

Pokud jde o převažující veřejný zájem, výjimka pro ochranu veřejného zájmu, pokud jde o

mezinárodní vztahy, se v projednávané věci neuplatnila. Pokud jde o soukromí a bezúhonnost jednotlivce, Komise neposkytla žádné podrobnosti o tom, proč se tato výjimka použila, a proto musela být požadovaná výjimka zamítnuta jako neopodstatněná. Argument, že převažující veřejný zájem se neuplatnil, pokud jde o výjimky podle čl. 4 odst. 2 a 3, Komise odůvodnila tím, že veřejný zájem na zpřístupnění nepřevažuje nad veřejným zájmem na ochraně účelu auditů. V tomto prohlášení Komise připustila, že v případě auditů uplatňuje plošnou výjimku v rozporu s duchem a literou nařízení a v rozporu s judikaturou Společenství, která objasnila, že osvobození nelze uplatnit na celé třídy dokumentů Komise, jako jsou audity.

Stěžovatel trval na tom, že plný přístup k dokumentu je přiměřený, a měl za to, že částečný přístup musí být stanoven na základě nařízení č. 1049/2001 a jeho výjimky musí být uplatňovány případ od případu, a nikoli pouze výběrem údajů, které jsou již veřejně přístupné, a vyloučením veškerého dalšího obsahu.

Pokud jde o prohlášení Komise, že dokument byl zpřístupněn Účetnímu dvoru a Parlamentu, stěžovatel byl toho názoru, že se jedná o úmyslný pokus ho uvést v omyl; že se jedná o porušení Kodexu řádné správní praxe; že se jedná o nesprávný úřední postup; a že to odůvodňovalo disciplinární opatření vůči autorům prohlášení.

Stěžovatel se domníval, že neexistence vhodného a úplného rejstříku spisů úřadu EuropeAid představuje porušení Kodexu řádné správní praxe.

Podle stěžovatele Komise neodpověděla na jeho důkazy o tom, že jiné jurisdikce poskytují informace o auditu, zejména vláda Kanady. Vzhledem k dlouhotrvajícím a nevyřešeným problémům s finanční odpovědností v Komisi byla otázka zveřejnění auditů činností Komise obzvláště důležitá při podpoře řádné správy věcí veřejných.

Další šetření

Po pečlivém zvážení stanoviska Komise a připomínek stěžovatele se ukázalo, že jsou nutná další šetření. Veřejná ochránkyně práv požádala předsedu Komise, aby odpověděl na tyto otázky:

- Má Komise za to, že výjimka týkající se ochrany účelů auditu a výjimka týkající se ochrany veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy, se vztahují jak na všechny části dokumentu, které dosud nebyly stěžovateli zpřístupněny?
- Odpověděla by Komise konkrétně na argument stěžovatele, že a) mandát auditu; B) záležitosti týkající se vlastní správy rozvojové pomoci úřadem EuropeAid; a c) doporučení pro zlepšení správy rozvojové pomoci by se neměla vztahovat na žádnou výjimku?

Další odpověď Komise

Další odpověď Komise lze shrnout následovně.

Pokud jde o použitelnost výjimek na všechny části zprávy, tyto dvě výjimky byly ve vztahu k této zprávě o auditu do značné míry vzájemně propojeny. Hlavním důvodem, proč Komise odmítla přístup veřejnosti k těmto zprávám o auditu, byla skutečnost, že tyto zprávy se zabývají informacemi, které nemusí být nutně veřejné v samotných přijímajících zemích, a proto mohou být poměrně citlivé. Komise nemohla posoudit, do jaké míry byly informace citlivé nebo byly vnitrostátními orgány, v tomto případě orgány Nigeru, považovány za citlivé.

Zveřejnění zprávy o auditu nebo jejích částí může vést k napjatým vztahům s přijímající zemí, v tomto případě s Nigerem. To může vést k méně kooperativnímu postoji orgánů přijímající země v průběhu následných opatření nebo v době, kdy měly být v budoucnu provedeny nové audity.

Pokud jde o obsah zprávy, Komise se domnívala, že by mohly být zveřejněny rozsáhlé výňatky, aniž by došlo k poškození zájmů Nigeru nebo účelu auditu. Jakékoli zveřejnění informací týkajících se správy finančních prostředků příjemcem však bylo pravděpodobně považováno za zásah do svrchovanosti státu. Komise proto až do tohoto bodu odmítla přístup ke všem částem zprávy, které zjevně nebyly veřejně přístupné, což znamená vše s výjimkou legislativních textů.

Komise stále zastává názor, že zveřejnění jakékoli části zprávy o auditu bez souhlasu nigerských orgánů by nepříznivě ovlivnilo její vztahy s těmito orgány a zejména by bránilo následným opatřením v návaznosti na tento audit, jakož i budoucím auditům v souvislosti s podporou poskytovanou této zemi.

Za účelem získání souhlasu Nigeru s částečným zpřístupněním provedly útvary Komise výběr těch částí zprávy, o nichž se domnívaly, že by mohly být zpřístupněny, aniž by způsobily újmu. Dne 9. července 2004 požádala Komise orgány Nigeru o souhlas s zveřejněním této zrušené verze. Dosud nebyla obdržena žádná odpověď.

Pokud jde o přístupnost některých částí zprávy o auditu, mandát je obsažen ve vypršené verzi zprávy, kterou Komise navrhuje zveřejnit se souhlasem nigerských orgánů.

Zpráva se nezabývala vlastní správou rozvojové pomoci EuropeAid. Pokud by zpráva takové informace obsahovala, Komise by je zveřejnila.

Doporučení se týkala výhradně správy veřejných financí nigerskými orgány.

Komise se bude i nadále snažit získat od nigerských orgánů odpověď. Bez souhlasu těchto orgánů se Komise domnívala, že jakékoli další zveřejnění, a to i částí zprávy, by nepříznivě ovlivnilo její vztahy s Nigerem a v důsledku toho by bránilo budoucím auditům týkajícím se rozvojové pomoci poskytované této zemi.

Další připomínky stěžovatele

Další připomínky stěžovatele lze shrnout následovně.

Stěžovatel se domníval, že Komise proces zbytečně prodloužila, a měla se obrátit na nigerské orgány, když původně podal žádost o informace.

Stěžovatel zopakoval, že pokud některý stát nechce spravovat pomoc transparentním způsobem, není povinen tuto pomoc přijmout. Měl za to, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, pokud by Komise uzavřela dohodu o diskreční rozvojové pomoci, v níž se očekává, že využití zdrojů bude skryto před evropskou veřejností.

Nebylo vhodné, aby Komise určité zemi poskytovala zdroje, pokud by se domnívala, že tato

země odmítne dodržovat své povinnosti týkající se transparentnosti, auditu a následných opatření. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na článek 9 dohody z Cotonou, v němž se uvádí, že: „*Dodržování všech lidských práv a základních svobod, včetně dodržování základních sociálních práv, demokracie založené na právním státu a transparentní a odpovědné správy věcí veřejných, jsou nedílnou součástí udržitelného rozvoje.*“

Podle stěžovatele nemělo smysl žádat Niger o povolení částečného propuštění. Komise měla požádat o povolení k úplnému zveřejnění zprávy.

Podle čl. 57 odst. 6 dohody z Cotonou se všechna rozhodnutí, která vyžadují schválení přijímajícími státy, považují za schválená, pokud nebyla do 60 dnů obdržena odpověď. Skutečnost, že Komise neposkytla informace požadované v dopise ze dne 9. července 2004, není v souladu s dohodou z Cotonou.

Žadatel měl za to, že Komise neposkytla žádné vysvětlení, proč mandát nebyl v první řadě uvolněn.

ÚŠILÍ VEŘEJNÉ OCHRÁNKYNĚ PRÁV O DOSAŽENÍ PRÁTELSKEHO ŘEŠENÍ

Po pečlivém zvážení stanovisek Komise a připomínek stěžovatele se veřejný ochránce práv nedomníval, že Komise odpovídajícím způsobem reagovala na všechny aspekty tvrzení stěžovatele týkající se přístupu ke zprávě o auditu. V souladu s čl. 3 odst. 5 statutu evropského veřejného ochránce práv⁵ proto napsal předsedovi Komise, aby navrhl přátelské řešení na základě následující analýzy sporných otázek mezi stěžovatelem a Komisí.

Sporné otázky mezi Komisí a stěžovatelem

Stížnost se týkala přístupu veřejnosti k dokumentům souvisejícím s auditem rozpočtové pomoci EU pro nigerskou vládu.

Stěžovatel tvrdil, že Komise nedodržela nařízení č. 1049/2001, když mu odmítla poskytnout přístup k jednomu dokumentu nazvanému *Audit des fonds de contrepartie de l'appui à l'ajustement structurel en République du Niger – Rapport final juin 2001 et janvier 2002* (dále jen „zpráva o auditu“) a k dalším souvisejícím dokumentům. Rovněž tvrdil, že rejstřík dokumentů Komise je neúplný. Stěžovatel tvrdil, že by měl dotčený dokument obdržet, jakož i seznam dokumentů souvisejících s tímto auditem. A konečně, stěžovatel tvrdil, že byl uveden v omyl generálním tajemníkem Komise, který napsal, že „*zpráva o auditu byla zpřístupněna Evropskému účetnímu dvoru*“.

Veřejná ochránkyně práv však poznamenala, že ačkoli první tvrzení stěžovatele odkazuje na „jiné dokumenty týkající se“ samotné zprávy o auditu, šetření odhalilo, že tento aspekt případu se ve skutečnosti týká druhého tvrzení a tvrzení (tj. že rejstřík dokumentů Komise byl neúplný a že stěžovatel by měl obdržet seznam dokumentů souvisejících s auditem).

Po pečlivém zvážení výsledků šetření se veřejný ochránce práv nedomníval, že Komise

odpovídajícím způsobem reagovala na všechny aspekty tvrzení stěžovatele týkající se přístupu ke zprávě o auditu.

Veřejná ochránkyně práv proto navrhla přátelské řešení, pokud jde o otázku přístupu ke zprávě o auditu.

Veřejná ochránkyně práv konstatovala, že v průběhu šetření Komise objasnila, že:

- zpráva o auditu se nezabývá vlastní správou rozvojové pomoci EuropeAid. Pokud by zpráva o auditu tyto informace obsahovala, Komise by je zveřejnila; a
- doporučení obsažená ve zprávě o auditu se týkají výhradně správy veřejných financí nigerskými orgány.

Návrh veřejné ochránkyně práv na smírné řešení vycházel z těchto úvah:

Odůvodnění svého stanoviska Komise

1.1 Komise poskytla (ve fázi potvrzující žádosti) částečný přístup ke zprávě o auditu spočívající v přístupu k výňatkům z vnitrostátních právních předpisů. Komise tvrdila, že odepření přístupu k jiným částem zprávy o auditu je odůvodněné, neboť zpřístupnění by ohrozilo ochranu účelu auditů (čl. 4 odst. 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001) a ochranu veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy (čl. 4 odst. 1 třetí odrážka nařízení). Kromě toho se na oddíly obsahující osobní údaje vztahuje výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení.

1.2 Pokud jde o ochranu účelu auditů, Komise tvrdila, že účelem auditů bylo v tomto případě zachovat schopnost Komise v budoucnu provádět tento druh velmi citlivých a důkladných auditů v Nigeru v širším kontextu rozvojové pomoci. Bylo zřejmé, že zprávy o auditu ze své podstaty obsahují citlivé informace s větší pravděpodobností než u jiných kategorií dokumentů. Je pravda, že pomoc při spolupráci je zcela diskrečním příspěvkem Unie a že pokud nigerská vláda nechce spolupracovat s audity EU, není povinna pomoc přijmout. Komise se však domnívala, že na účel těchto auditů je třeba nahlížet v kontextu dlouhodobé angažovanosti vůči obyvatelům Nigeru. Vzhledem k citlivému obsahu této konkrétní zprávy o auditu, tj. její velmi podrobné úrovni konkrétních informací o auditu, se Komise domnívala, že její zveřejnění by porušilo legitimní očekávání důvěrnosti všech různých informátorů, kteří s auditorem důkladně spolupracovali. Komise dále konstatovala, že zpřístupnění by tedy vedlo k situaci, kdy by informátoři nebyli ochotni spolupracovat. To by zase ohrozilo schopnost Komise provádět takové audity v budoucnu se stejnou přesností.

Pokud jde o otázku možného převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění, Komise tvrdila, že pokud by obecný veřejný zájem na zpřístupnění automaticky představoval převažující veřejný zájem na zpřístupnění, byly by výjimky uvedené v článku 4 zbaveny jakéhokoli významu.

1.3 Pokud jde o ochranu veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy, Komise uznala, že podpora řádné správy věcí veřejných a transparentnosti je v zájmu rozvojové pomoci EU a že pomoc je poskytována za podmínky, že je řádně využita a podléhá auditu. Na rozdíl od stěžovatele se však Komise domnívala, že těmto zájmům lépe slouží zachování vzájemné důvěry mezi oběma stranami než poskytnutí přístupu veřejnosti ke zprávě o auditu a porušení této důvěry. Tato rozvojová pomoc a tento druh hloubkového auditu správy Nigeru umožnily EU

pomoci Nigeru identifikovat problémy, navrhnout řešení a vyvíjet tlak na zlepšení situace, pokud audit odhalil obtíže při poskytování a správě rozvojové pomoci. Podle Komise by úroveň podrobných a citlivých informací o auditu obsažených ve zprávě o auditu mohla, pokud by byla použita ve zlé víře nebo mimo kontext, způsobit zemi vážnou újmu.

1.4 Pokud jde o ochranu soukromí a integrity jednotlivce, Komise tvrdila, že je běžnou praxí vyprázdnit tyto osobní údaje s cílem umožnit částečný přístup ke zbytku dokumentu.

1.5 Ve své odpovědi na žádost veřejného ochránce práv o další informace Komise vysvětlila, že výjimka pro ochranu účelů auditů a výjimka pro ochranu veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy, jsou v případě této zprávy o auditu do značné míry propojeny. Hlavním důvodem, proč Komise odmítla umožnit veřejnosti přístup k těmto zprávám o auditu, byla skutečnost, že tyto zprávy se týkají informací, které nemusí být nutně veřejné v samotných přijímajících zemích a které z tohoto důvodu mohou být poměrně citlivé. Zveřejnění zprávy o auditu nebo jejích částí může vést k napjatým vztahům s přijímající zemí, v tomto případě s Nigerem. To může vést k méně kooperativnímu postoji orgánů přijímající země v průběhu následných opatření nebo v případě, že budou v budoucnu provedeny nové audity.

Komise se domnívala, že velké výňatky ze zprávy o auditu, včetně mandátu, by mohly být zveřejněny, aniž by došlo k poškození zájmů Nigeru nebo účelu auditu. Jakékoli zveřejnění informací týkajících se správy finančních prostředků příjemcem však bylo pravděpodobně považováno za zásah do svrchovanosti státu. Komise byla toho názoru, že zveřejnění jakékoli části zprávy o auditu bez souhlasu nigerských orgánů by nepříznivě ovlivnilo její vztahy s těmito orgány. Dne 9. července 2004 požádala Komise orgány Nigeru o souhlas se zveřejněním zrušené verze. V době, kdy Komise zaslala veřejnému ochránci práv svou poslední odpověď, neobdržela žádnou odpověď. Komise se bude i nadále snažit získat od nigerských orgánů odpověď.

Argumenty stěžovatele

1.6 Pokud jde o ochranu účelu auditů, stěžovatel tvrdil, že audity jsou primárním zdrojem informací o účinnosti a účelnosti činností Komise a že odepření přístupu omezuje schopnost veřejnosti shromažďovat informace nezbytné pro výkon její demokratické odpovědnosti. V jiných rozvinutých zemích, zejména v Kanadě, právní předpisy o přístupu veřejnosti k dokumentům takové vyloučení neumožňovaly. Bylo ve veřejném zájmu zjistit, zda dotčený audit odhalil obtíže při poskytování a správě rozvojové pomoci. Kromě toho byl audit dokončen více než rok před podáním žádosti stěžovatele o přístup, a proto bylo nepravděpodobné, že by informace o něm mohly být použity k rozvrácení účelu auditů. Uvolnění auditu pravděpodobně nepoškodí budoucí spolupráci s nigerskými orgány, neboť pomoc při spolupráci byla diskrečním příspěvkem EU. Argumenty předložené Komisí by, pokud by byly přijaty, zajišťovaly plošnou ochranu informací o auditu. Z judikatury soudů Společenství však vyplývá, že osvobození nelze uplatnit na celé kategorie dokumentů Komise, jako jsou audity. Bylo by v rozporu s osvědčenou auditorskou praxí, pokud by byli informátoři auditu zaručeni důvěrností, protože by mohlo být nezbytné, aby Komise předala zjištění auditu donucovacím orgánům za účelem dalšího vyšetřování a opatření. V neposlední řadě existoval převažující veřejný zájem na zpřístupnění informací založený na prioritě, kterou Evropská unie přidělila otevřenosti, odpovědnosti a transparentnosti. Kromě toho měla veřejnost prvořadý zájem na tom, aby věděla, jak jsou její

prostředky vynakládány jejími státními zaměstnanci.

1.7 Pokud jde o ochranu veřejného zájmu ve věcech týkajících se mezinárodních vztahů, stěžovatel tvrdil, že Komise běžně zveřejňuje mnohem citlivější informace o otázkách mezinárodních vztahů než jakýkoli dokument týkající se programů pomoci v Nigeru. Článek 9 dohody z Cotonou stanovil, že: „*Dodržování všech lidských práv a základních svobod, včetně dodržování základních sociálních práv, demokracie založené na právním státu a transparentní a odpovědné správy věcí veřejných jsou nedílnou součástí udržitelného rozvoje.*“ Transparentnost správy a auditu byly nejučinnějšími způsoby, jak zajistit, aby rozvojová pomoc EU nebyla zneužita. Takové zneužití představovalo přímou hrozbu pro přežití lidí v Nigeru. Argument, že informace by neměly být poskytovány, protože by mohly být použity ve zlé víře nebo mimo kontext, byl v rozporu s duchem nařízení č. 1049/2001.

1.8 Pokud jde o ochranu soukromí a integrity jednotlivce, stěžovatel uznal, že některé informace mohou být citlivé a neměly by být zveřejněny. Profesionální auditorská společnost měla při své správě auditu zohlednit ochranu soukromí a bezúhonnosti jednotlivce.

Hodnocení veřejného ochránce práv

1.9 Veřejný ochránce práv připomněl, že podle článku 2 nařízení č. 1049/2001 „*[k]aždý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě má právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení (...)* Toto nařízení se vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, tj. dokumenty, které vypracoval nebo obdržel a které má k dispozici ve všech oblastech činnosti Evropské unie.“ Výjimky z této zásady jsou stanoveny v článku 4 nařízení.

1.10 Pokud jde o výjimku týkající se soukromí a integrity jednotlivce (čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001), veřejný ochránce práv nejprve připomněl, že tato výjimka nepodléhá možnosti převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění. Veřejný ochránce práv uvedl, že stěžovatel ve svých připomínkách souhlasil s tím, že některé informace obsažené ve zprávě o auditu mohou být citlivé a neměly by být zveřejněny. Kromě toho se nezdá, že by stěžovatel zpochybnil rozsah vypuštění vypuštěných Komisí za účelem provedení této výjimky. Veřejný ochránce práv se proto nedomníval, že by mezi stěžovatelem a Komisí existoval významný spor ohledně správného použití této výjimky v tomto případě.

1.11 Pokud jde o výjimku týkající se ochrany účelu auditu, veřejný ochránce práv připomněl, že čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 stanoví: „*Orgány odepře přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění ohrozilo ochranu: (...) účel inspekcí, vyšetřování a auditů (...)*“, s výhradou možnosti převažujícího veřejného zájmu na zveřejnění. Veřejná ochránkyně práv shledala argumenty stěžovatele přesvědčivými, jak pokud jde o neexistenci pravděpodobnosti, že by zveřejnění skutečně poškodilo chráněný zájem, tak pokud jde o převažující veřejný zájem na zpřístupnění. Veřejná ochránkyně práv navíc uvedla, že sama Komise ve své odpovědi na žádost veřejného ochránce práv o další informace dospěla k závěru, že by mohly být zveřejněny rozsáhlé výňatky ze zprávy o auditu, aniž by došlo k poškození účelu auditu. Veřejný ochránce práv se proto nedomníval, že Komise prokázala, že se oprávněna dovolávat čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení za účelem omezení přístupu veřejnosti k výše uvedeným výňatkům ze zprávy o auditu.

1.12 Pokud jde o výjimku týkající se ochrany veřejného zájmu ve věcech mezinárodních vztahů, veřejný ochránce práv poznamenal, že Komise provedla výběr těch částí zprávy o auditu, které považovala za zpřístupněné, že požádala nigerské orgány o souhlas se zveřejněním a že k datu poslední odpovědi Komise veřejnému ochránci práv neobdržela od nigerských orgánů žádnou odpověď. Veřejná ochránkyně práv chápala postoj Komise v tom, že výjimka pro ochranu mezinárodních vztahů ji opravňuje k odepření přístupu k výše uvedeným částem zprávy o auditu, pokud a dokud nigerské orgány nesouhlasily se zveřejněním.

1.13 Veřejný ochránce práv v této souvislosti připomněl, že podle judikatury Soudu je čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 (6) *lex specialis* a že Komise nemá pravomoc zpřístupnit dokument pocházející z členského státu, který ji o to požádal (7) .

1.14 Veřejný ochránce práv měl za to, že postoj Komise, pokud jde o použití výjimky na ochranu mezinárodních vztahů, v podstatě považuje Niger za členský stát EU. Veřejný ochránce práv měl za to, že použití výjimky je v rozporu s výše uvedenou judikaturou definující čl. 4 odst. 5 jako *lex specialis* a s obecnou zásadou, že výjimky z práva na přístup veřejnosti k dokumentům by měly být vykládány restriktivně.

1.15 Veřejná ochránkyně práv předběžně dospěla k závěru, že výjimka pro ochranu mezinárodních vztahů nemůže odůvodnit odmítnutí Komise zveřejnit ty části zprávy, které Komise sama ve svých komunikacích s nigerskými orgány přijala, a že pokračující nezpřístupňování těchto částí zprávy by tedy představovalo případ nesprávného úředního postupu.

Návrh na přátelské řešení

Veřejná ochránkyně práv navrhla, aby Komise mohla zvážit poskytnutí přístupu k těm částem zprávy, které Komise sama navrhla ve svých sděleních s nigerskými orgány.

Odpověď Komise

V reakci na návrh veřejné ochránkyně práv Komise poukázala na následující:

V návaznosti na konzultaci nezaujaly nigerské orgány jasné stanovisko, pokud jde o zveřejnění zrušené verze zprávy o auditu. Komise by ráda objasnila svůj postoj, pokud jde o uplatňování výjimky týkající se ochrany mezinárodních vztahů. Komise měla za to, že pokud by zpřístupnění požadovaných dokumentů vedlo ke zhoršení jejich vztahů s Nigerem a způsobilo by potíže, pokud jde o účinné sledování pomoci Společenství této zemi, byly by dotčeny mezinárodní vztahy Společenství. Komise konzultovala orgány Nigeru s cílem zjistit, do jaké míry by k takovému zhoršení mohlo dojít. Účelem této konzultace nebylo přiznat těmto orgánům *faktické* právo veta. V každém případě ani členský stát nemohl bránit zpřístupnění požadovaných dokumentů, neboť se jednalo o zprávu Komise.

Po pečlivém přehodnocení této záležitosti se Komise domnívala, že zveřejnění zrušené verze zprávy o auditu neohrozí její vztahy s Nigerem. Uvítala proto návrh veřejné ochránkyně práv na smírné řešení. Zrušená verze zprávy o auditu byla přiložena.

Připomínky stěžovatele

Ve svém vyjádření stěžovatel uvedl, že odpověď Komise nemůže přijmout z následujících důvodů. Vyřazený materiál v podstatě představuje celý obsah zprávy o auditu. Nebylo

poskytnuto žádné vysvětlení, proč byly ze zprávy odstraněny konkrétní prvky, což ho vedlo k závěru, že Komise přijala rozhodnutí pouze odstranit veškerý hmotněprávní obsah bez ohledu na konkrétní výjimku z veřejné kontroly podle nařízení č. 1049/2001. Číslo stránek zprávy byla odstraněna, což v podstatě znemožnilo určit rozsah vymazaného materiálu; to samo o sobě bylo zneužitím moci, protože čísla stránek nemohou být tajná.

Tato opatření a opomenutí ze strany Komise společně prokazují, že zneužila své pravomoci tím, že odmítla poskytnout stěžovateli požadované materiály. V předchozí korespondenci podrobně nastínil svůj názor, že většina, ne-li celá tato zpráva, měla být zveřejněna a že musí být poskytnuty jasné a konkrétní důvody, které odůvodňují odepření jakékoli konkrétní informace. Podle něj takové informace nepřišly. Dodal, že strategie Komise, která tvrdí, že je v souladu s nařízením č. 1049/2001 tím, že uvolní čistě popisné a neanalytické auditní materiály a pokusí se zakrýt rozsah vypuštění, prokázala špatnou víru Komise.

Požádal proto veřejného ochránce práv, aby zjistil nesprávný úřední postup, a poděkoval mu za jeho pomoc v průběhu celého procesu.

ROZHODNUTÍ

1 Odmítnutí udělit přístup ke zprávě o auditu

1.1 Stěžovatel požádal Komisi, aby mu poskytla přístup k dokumentu nazvanému „*Audit des fonds de contrepartie de l'appui à l'ajustement structurel en République du Niger – Rapport final juin 2001 et janvier 2002*“ (dále jen „zpráva o auditu“). Stěžovateli byl poskytnut pouze částečný přístup k dotčenému dokumentu, tj. výňatky z vnitrostátních právních předpisů. Stěžovatel tvrdil, že Komise nedodržela nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (8) (dále jen „nařízení č. 1049/2001“), když mu odepřela přístup ke zprávě o auditu. Tvrdil, že by mu měl být umožněn přístup k dotčenému dokumentu.

1.2 Komise tvrdila, že její odepření přístupu ke zbývajícím částem zprávy o auditu bylo odůvodněné, neboť zpřístupnění by ohrozilo ochranu účelu auditů (čl. 4 odst. 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001) a ochranu veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy (čl. 4 odst. 1 písm. a) třetí odrážka nařízení). Kromě toho se na oddíly obsahující osobní údaje vztahovala výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení.

1.3 Veřejný ochránce práv napsal předsedovi Komise, aby navrhl smírné řešení v souladu s čl. 3 odst. 5 statutu evropského veřejného ochránce práv na základě následujících úvah.

Pokud jde o výjimku týkající se soukromí a integrity jednotlivce, veřejný ochránce práv se nedomníval, že by mezi stěžovatelem a Komisí existoval významný spor ohledně správného uplatňování této výjimky.

Pokud jde o výjimku týkající se ochrany účelu auditů, veřejný ochránce práv dospěl k předběžnému závěru, že Komise neprokázala, že se mohla dovolávat této výjimky za účelem omezení přístupu veřejnosti ke sporné zprávě o auditu.

Pokud jde o ochranu veřejného zájmu, pokud jde o mezinárodní vztahy, Komise uznala, že podpora řádné správy věcí veřejných a transparentnosti je v zájmu rozvojové pomoci EU a že pomoc je poskytována za podmínky, že je řádně využita a podléhá auditu. Na rozdíl od stěžovatele se však Komise domnívala, že těmto zájmům lépe slouží zachování vzájemné důvěry mezi oběma stranami než poskytnutí přístupu veřejnosti ke zprávě o auditu a porušení této důvěry. Tato rozvojová pomoc a tento druh hloubkového auditu správy Nigeru umožnily EU pomoci Nigeru identifikovat problémy, navrhnout řešení a vyvíjet tlak na zlepšení situace, pokud audit odhalil obtíže při poskytování a správě rozvojové pomoci. Podle Komise by úroveň podrobných a citlivých informací o auditu obsažených ve zprávě o auditu mohla, pokud by byla použita ve zlém víře nebo mimo kontext, způsobit zemi vážnou újmu. Veřejná ochránkyně práv nicméně předběžně dospěla k závěru, že tyto úvahy nemohou odůvodnit odmítnutí Komise zveřejnit ty části zprávy, které Komise sama ve svých sděleních s nigerskými orgány přijala. Navrhl proto, aby Komise mohla zvážit poskytnutí přístupu k těm částem zprávy, které sama navrhla ve svých sděleních s nigerskými orgány.

1.4 Ve své odpovědi veřejnému ochránci práv na smírné řešení Komise uvedla, že pokud by zpřístupnění požadovaných dokumentů vedlo ke zhoršení jejích vztahů s Nigerem a způsobilo by potíže, pokud jde o účinné sledování pomoci Společenství této zemi, byly by dotčeny mezinárodní vztahy Společenství. Komise konzultovala s nigerskými orgány, které k této otázce nevyjádřily jasný postoj, za účelem posouzení, do jaké míry by k takovému zhoršení mohlo dojít. Po pečlivém přehodnocení této záležitosti se Komise domnívala, že zveřejnění zrušené verze zprávy o auditu neohrozí její vztahy s Nigerem. Komise proto přijala návrh veřejné ochránkyně práv na smírné řešení a připojila ke své odpovědi vypršenou verzi zprávy o auditu.

Vypuštěná verze zprávy obsahovala tyto části:

„ – 1. *Syntéza: 1.1 Rappel des termes de référence; 1.2 Exécution du program*

- 2. *Popis de la procédure de la dépense publique: 2.2 Objectif et champ de la mission d'audit; 2.3 Cadres organiques de la loi de finance; 2.6 Odůvodnění opérací*

- 3. *Program Audit du: 3.1 Montants audités; 3.2 Critères d'audit* “.

Tyto části zprávy o auditu byly částečně vypuštěny:

„ 1.3 *Constats relatifs à la chaîne de la dépense; 1.4 Program Audit du;*

2.1 Les départements ministériels chargés du pilotage de l'économie; 2.4 Exécution de la loi de finances; 2.5 Les marchés publics; 2.7 Les fonctions de contrôle; 2.8 La loi de règlement et instances de contrôle a posteriori “.

Tyto části zprávy o auditu byly zcela vypuštěny:

„ 1.5; 1.6 *Doporučení;*

2.9 Doporučení;

3.3 *Constats d'audit sur les dépenses hors solde; 3.4 Constats d'audit sur les dépenses de solde;*

4. Doporučení“ .

1.5 Stěžovatel ve svých připomínkách vyjádřil nespokojenost s odpovědí Komise na návrh smírného řešení. Podle něj odstraněný materiál v podstatě představoval celý obsah zprávy o auditu, neboť byl zveřejněn pouze popisný a neanalytický auditní materiál. Měl za to, že nebylo poskytnuto žádné vysvětlení, proč byly ze zprávy odstraněny konkrétní prvky, což ho vedlo k závěru, že Komise přijala rozhodnutí pouze odstranit veškerý hmotněprávní obsah bez ohledu na konkrétní výjimku z veřejné kontroly. Jak bylo uvedeno v jeho předchozí korespondenci, většina, ne-li celá tato zpráva, měla být zveřejněna a měly být poskytnuty jasné a konkrétní důvody, které odůvodňují odepření jakékoli konkrétní informace.

1.6 Veřejný ochránce práv nejprve připomíná, že podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 „*odmítnou orgány přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění ohrozilo ochranu: a) veřejný zájem, pokud jde o: (...) mezinárodní vztahy*“. Výjimky z přístupu k dokumentům stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 jsou stanoveny povinně; orgány jsou proto povinny odepřít přístup k dokumentům, na něž se vztahuje některá z těchto výjimek, jakmile se prokáže, že nastaly relevantní okolnosti (9) .

1.7 Veřejná ochránkyně práv dále konstatuje, že Komise má v rámci rozhodnutí o odepření přístupu širokou posuzovací pravomoc založenou na ochraně *mimo jiné* veřejného zájmu v oblasti mezinárodních vztahů (10) . V důsledku toho se rozsah přezkumu v této souvislosti omezuje na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla a povinnost uvést odůvodnění, zda byly řádně uvedeny skutkové okolnosti a zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení nebo zneužití pravomoci (11) . Pokud jde o povinnost uvést odůvodnění, veřejný ochránce práv připomíná, že i když přísluší dotčenému orgánu, aby v každém jednotlivém případě prokázal, že dokumenty, k nimž je požadován přístup, skutečně spadají pod výjimky uvedené v nařízení č. 1049/2001, může být nemožné odůvodnit nezbytnost zachování důvěrnosti každého jednotlivého dokumentu, aniž by byl zpřístupněn obsah dokumentu, a tedy zbavení výjimky samotného účelu(12) .

1.8 Pokud jde o projednávanou věc, veřejná ochránkyně práv nejprve poznamenává, že mandát dotčeného auditu byl následující:

- provádět účetní a finanční audit programů na podporu strukturálních úprav;
- přezkoumávat soulad s postupy vyplácení prostředků a postupy stanovenými ve financování a v návrzích dohod;
- kontrolovat dodržování rozpočtových, správních a účetních postupů platných v Nigeru;
- kriticky přezkoumat proces veřejných výdajů, platné systémy a postupy, spolehlivost údajů o plnění rozpočtu a vyhodnotit následná finanční a účetní opatření a dosažené výsledky v návaznosti na plnění rozpočtu státu;
- vydávat doporučení pro provádění podpory strukturálních změn ze strany Evropského

společenství.

V tomto ohledu, jak zdůraznila Komise, dotčená zpráva zahrnuje hloubkový audit správy Nigeru. Veřejná ochránkyně práv dále konstatuje, že Komise se domnívá, že úplné zpřístupnění požadovaného dokumentu by mohlo vést ke zhoršení jejích vztahů s Nigerem. Komise se konkrétněji domnívala, že jejím zájmům na podpoře řádné správy věcí veřejných, transparentnosti a dodržování podmínek, za nichž je poskytována rozvojová pomoc, lépe slouží zachování vzájemné důvěry mezi oběma stranami než poskytnutí přístupu veřejnosti ke zprávě o auditu a porušení této důvěry. Tato rozvojová pomoc a tento druh hloubkového auditu správy Nigeru umožnily EU pomoci Nigeru identifikovat problémy, navrhnout řešení a vyvíjet tlak na zlepšení situace, pokud audit odhalil obtíže při poskytování a správě rozvojové pomoci. Komise zdůraznila, že zveřejnění podrobných a citlivých informací o auditu obsažených ve zprávě o auditu by mohlo zemi vážně poškodit. Na tomto základě Komise zcela nebo zčásti odmítla poskytnout přístup ke sporné zprávě týkající se finanční správy Nigeru a provádění, zjištění a doporučení auditu. Za výše uvedených okolností veřejná ochránkyně práv konstatuje, že Komise poskytla jasné vysvětlení svého napadeného odmítnutí a že toto vysvětlení, i když stručné, je v tomto konkrétním případě přiměřené s ohledem na skutečnost, že uvedení dodatečných informací, zejména s odkazem na obsah dotčeného dokumentu, by porušilo účel uplatněné výjimky. Veřejný ochránce práv má dále za to, že napadené rozhodnutí není stíženo zjevně nesprávným posouzením, pokud jde o ochranu veřejného zájmu týkajícího se mezinárodních vztahů.

1.9 Kromě toho, pokud jde o výjimku týkající se soukromí a integrity jednotlivce (čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001), veřejný ochránce práv nejprve připomíná, že tato výjimka nepodléhá možnosti převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění. Veřejný ochránce práv konstatuje, že stěžovatel ve svých připomínkách souhlasil s tím, že některé informace obsažené ve zprávě o auditu mohou být citlivé a neměly by být zveřejněny. Kromě toho se nezdá, že by stěžovatel zpochybnil rozsah vypuštění vypuštěných Komisí za účelem provedení této výjimky. Veřejná ochránkyně práv se proto nedomnívá, že mezi stěžovatelem a Komisí existuje významný spor ohledně správného použití této výjimky v tomto případě. Veřejná ochránkyně práv se proto domnívá, že žádné další šetření a posouzení této části stížnosti není odůvodněné.

1.10 Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla veřejná ochránkyně práv k závěru, že nedošlo k žádnému nesprávnému úřednímu postupu, pokud jde o odmítnutí Komise poskytnout přístup k částem zprávy o auditu požadované stěžovatelem.

1.11 Pokud jde o výjimku týkající se ochrany účelu auditu (čl. 4 odst. 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001), veřejný ochránce práv připomíná, že ve svém dopise navrhujícím smírné řešení dospěl k předběžnému závěru, že argumenty stěžovatele jsou přesvědčivé jak pokud jde o neexistenci pravděpodobnosti, že by zpřístupnění skutečně poškodilo chráněný zájem, tak pokud jde o převažující veřejný zájem na zpřístupnění. Veřejná ochránkyně práv navíc uvedla, že sama Komise ve své odpovědi na žádost veřejného ochránce práv o další informace dospěla k závěru, že by mohly být zveřejněny rozsáhlé výňatky ze zprávy o auditu, aniž by došlo k poškození účelu auditu. Veřejný ochránce práv proto dospěl k předběžnému závěru, že Komise

neprokázala, že se mohla dovolávat čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení za účelem omezení přístupu veřejnosti k výše uvedeným výňatkům ze zprávy o auditu. Nicméně s ohledem na jeho zjištění uvedená v bodech 1.8. 1.9. a 1.10 tohoto rozhodnutí dospěla veřejná ochránkyně práv k závěru, že žádné další šetření a zvažování opodstatněnosti spoléhání se Komise na výše uvedenou výjimku je odůvodněné.

2 Dostupnost zprávy pro Účetní dvůr

2.1 Stěžovatel rovněž tvrdil, že byl generálním tajemníkem Komise uveden v omyl, když uvedl, že zpráva o auditu byla Účetnímu dvoru k dispozici.

2.2 Ve svém stanovisku Komise vysvětlila, že generální tajemník ve své odpovědi na potvrzující žádost uvedl, že zpráva o auditu byla zpřístupněna Účetnímu dvoru a předsedovi Výboru pro rozpočtovou kontrolu Evropského parlamentu, aby bylo zajištěno, že využívání těchto prostředků podléhá nezávislé a demokratické kontrole. Skutečností bylo, že tato zpráva jim byla k dispozici na základě prosté žádosti, stejně jako jakákoli jiná zpráva o auditu využívání finančních prostředků EU. Formulaci „*bylo dáno k dispozici*“ bylo tedy třeba chápat jako „*je k dispozici*“. Komise uznala, že znění je nešťastné, protože jej lze vykládat tak, že „*bylo zasláno*“. Komise se omluvila za nepřesnost ve znění použitým v dopise generálního tajemníka, které v žádném případě nemělo stěžovatele uvést v omyl.

2.3 Veřejný ochránce práv bere na vědomí, že se Komise omluvila za nedorozumění ohledně dostupnosti zprávy Účetnímu dvoru, a domnívá se, že není třeba pokračovat v jeho šetření v této věci.

3 Údajný neúplný rejstřík dokumentů

3.1 Stěžovatel tvrdil, že rejstřík dokumentů Komise je neúplný, neboť při vyhledávání v rejstříku našel pouze dva dokumenty relevantní pro dotčený audit. Rovněž tvrdil, že by měl obdržet seznam dokumentů souvisejících s daným auditem. Odmítnutí poskytnout stěžovateli seznam dokumentů bylo porušením nařízení č. 1049/2001 a kodexu řádné správní praxe.

3.2 Komise rozhodla, že rejstřík dokumentů vytvořený na základě článku 11 nařízení č. 1049/2001 by měl zpočátku obsahovat odkazy na dokumenty, které se týkají především legislativní činnosti Komise. Rozsah rejstříku by se postupně rozšiřoval. Kromě toho vzhledem k decentralizované struktuře Komise a extrémně široké definici dokumentu v nařízení by nikdy nemohl existovat vyčerpávající rejstřík Komise. Je pravda, že při neexistenci taxativního rejstříku bylo pro občana obtížné vědět, jaké dokumenty si vyžádat, a tudíž formulovat žádost dostatečně přesným způsobem, který by orgánu umožnil identifikovat dokument, ledaže příslušné útvary Komise žalobkyni poskytl přiměřenou pomoc.

Komise zdůraznila skutečnost, že stěžovatel nikdy nepotvrdil svou žádost o přístup k jinému dokumentu, než je zpráva o auditu, a že v důsledku toho generální tajemník nakládal s žádostí správně a „*odmítl*“ stěžovateli poskytnout seznam dokumentů nebo jednat v rozporu s článkem 15 nařízení č. 1049/2001 nebo kodexem řádné správní praxe. Za účelem uspokojení stěžovatele se Komise rozhodla sestavit seznam dokumentů úřadu EuropeAid týkajících se dotčeného auditu.

3.3 Veřejný ochránce práv připomíná, že podle článku 11 nařízení (ES) č. 1049/2001 „[p]okud

zajistí účinnost práv občanů podle nařízení, každý orgán poskytne veřejnosti přístup k rejstříku dokumentů. Přístup do rejstříku by měl být umožněn v elektronické podobě. Odkazy na dokumenty se neprodleně zaznamenají do rejstříku. (...) Orgány neprodleně přijmou nezbytná opatření k vytvoření rejstříku, který bude v provozu do 3. června 2002 .“

3.4 Veřejná ochránkyně práv dále poznamenává, že řádné finanční řízení je pro veřejnost velmi důležité a že auditní zprávy jsou cenným zdrojem informací o způsobu využívání finančních prostředků Společenství (13) . Zásady řádné správy proto vyžadují, aby zprávy o auditu a příslušné dokumenty v držení Komise měly vysokou prioritu při zřizování rejstříku dokumentů Komisí v souladu s článkem 11 nařízení č. 1049/2001.

3.5 Veřejný ochránce práv konstatuje, že stěžovatel našel v rejstříku Komise pouze dva dokumenty týkající se dotčeného auditu. Během tohoto šetření však Komise předložila seznam 46 dokumentů týkajících se tohoto auditu. Veřejná ochránkyně práv dále poznamenává, že Komise učinila pouze obecné poznámky týkající se obsahu svého rejstříku, což nemůže dostatečně odůvodnit nedostatek, na který stěžovatel poukázal. S ohledem na výše uvedené veřejné ochránkyně práv konstatuje, že rejstřík dokumentů Komise byl nedostatečný, pokud jde o dokumenty týkající se dotčeného auditu. Jednalo se o případ nesprávného úředního postupu. Veřejná ochránkyně práv níže uvádí relevantní kritickou poznámku.

3.6 Pokud jde o tvrzení stěžovatele, veřejný ochránce práv konstatuje, že Komise předložila seznam dokumentů týkajících se dotčeného auditu. Domnívá se proto, že není namístě pokračovat v jeho šetření v této věci.

4 Závěr

Na základě šetření veřejné ochránkyně práv v souvislosti s touto stížností se zdá, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu Evropské komise, pokud jde o přístup ke zprávě o auditu.

Pokud jde o přiměřenost rejstříku Komise, je třeba učinit tuto kritickou poznámku:

Řádné finanční řízení je pro veřejnost velmi důležité a auditní zprávy jsou cenným zdrojem informací o způsobu využívání finančních prostředků Společenství. Zásady řádné správy proto vyžadují, aby zprávy o auditu a příslušné dokumenty v držení Komise měly vysokou prioritu při zřizování rejstříku dokumentů Komisí v souladu s článkem 11 nařízení č. 1049/2001.

V tomto případě stěžovatel našel v registru Komise pouze dva dokumenty týkající se dotčeného auditu. Během tohoto šetření však Komise předložila seznam 46 dokumentů týkajících se tohoto auditu. Kromě toho Komise učinila pouze obecné poznámky týkající se obsahu svého rejstříku, což nemůže dostatečně odůvodnit nedostatek, na který poukázal stěžovatel. S ohledem na výše uvedené veřejné ochránkyně práv konstatuje, že rejstřík dokumentů Komise byl nedostatečný, pokud jde o dokumenty týkající se dotčeného auditu. Jednalo se o případ nesprávného úředního postupu.

Veřejný ochránce práv proto své šetření uzavírá.

O tomto rozhodnutí bude rovněž informován předseda Komise.

S upřímnou úctou,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

(1) Úř. věst. L 145, s. 43.

(2) Věc T-194/94 *John Carvel a Guardian Newspapers Ltd v. Rada*, Sb. rozh. 1995, s. II-2765.

(3) Věc C-353/99 *Rada v. Heidi Hautala*, Sb. rozh. 2001, s. I-9565.

(4) Věc *Olli Mattila v. Rada a Komise*, C-353/01 P, Sb. rozh. 2004, s. I-1073.

(5) „*Je-li to možné, veřejný ochránce práv hledá u dotyčného orgánu nebo instituce řešení, které by odstranilo nesprávný úřední postup a vyřídilo stížnost.*“

(6) „*Členský stát může požádat instituci, aby nezveřejňovala dokument pocházející z tohoto členského státu bez jeho předchozího souhlasu.*“

(7) Věc T-168/02 *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH v. Komise*, rozsudek ze dne 30. listopadu 2004 (dosud nezveřejněný), bod 58 (napadený kasačním opravným prostředkem k Soudnímu dvoru).

(8) Úř. věst. L 145, s. 43.

(9) Viz věc T-110/03 *Sison v. Rada* (dosud nezveřejněno), bod 51.

(10) Srov. věc T-110/03 *Sison v. Rada*, tamtéž, bod 46.

(11) Srov. věc T-110/03, *Sison v. Rada*, tamtéž, bod 47 (týkající se rozsahu přezkumu Soudu prvního stupně).

(12) Srov. věc T-110/03 *Sison v. Rada*, tamtéž, bod 60.

(13) V tomto ohledu stojí za zmínku, že výroční a zvláštní zprávy Účetního dvora jsou veřejné listiny zveřejněné v Úředním věstníku Evropské unie.